

СТУДЕНТ

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ ГРОМАДИ
в Мюнхені

ч. I

Г р у д е н ь

1945

КУЛЬТ О Б О В'Я З К У І П РА Ц І

Поява кожного найменшого журналу вимагає слова від Редакції. Перша сторінка журналу - це його бажання, пляни, ціль. Кожна Редакція журналу хоче вложити в його першу сторінку, згл. в її зміст, все те, чим вона живе, і що її болить. Ще більше. Люди, що творять журнал, хочуть не тільки передати читачам свої думки, але обмінятися ними, а головню й найважлише - найти відгомін і зрозуміння.

Яке ж завдання студентського журналу? Можна було б писати про запал і героїзм. Можна було б кинути "великих слів велику силу" про те, чим повинен бути для студентів їхній журнал, який вплив може він мати на світогляд та зацікавлення. Ми ж кидаємо скромну думку про культ о б о в'я з к у і п р а ц і.

Кожна доба має своє знам'я. Наше сучасне життя характерне не тільки збниженням інтелекту та браком зацікавлення духовими вартостями, але також браком бажання, шукати нових вартостей не лише серед нашого оточення, але в першу чергу в нутрі нашого "я".

Пригадувати про існування таких вартостей, дбати про те, щоб вони не перевелися в першу чергу серед нашого середовища, - це почесне завдання студентства. Нав'язувати до тих вартостей не тільки голословно, але практично, впроваджувати їх у життя, - це обов'язок кожного студента зокрема. Дні, в яких живемо, вимагають від нас твердої праці в тому напрямі, щоби здобути багато нового, збагатити наше знання, поширити світогляд.

Наш успіх буде залежати тільки від того, наскільки точно й совісно будемо виконувати наші обов'язки не тільки у відношенні до себе самих, але в першу чергу у відношенні до нашої спільноти.

Завданням нашого скромного журналу, - не кидати порожні запальні слова, які промовляли б до почувань, запаливали б і зникали, але будити зрозуміння для с б о в'я з к у і п р а ц і, які повинні виконувати, саме, час, у якому живемо.

Можливо, комусь буде видаватися, що є багато кращих тем, як праця і обов'язок. А однак, ми переконані, що вартості, про які хочемо писати, мають для нас першорядне значіння. Думаємо, що це - вартості, які хотіли б ми зробити вартостями наших днів.

Р е д а к ц і я.

ПРОБЛЕМА САМОВИХОВАННЯ

В сьогоднішніх часах говориться на тему самовиховання дуже мало. Може тому, що умовини війни витворили якийсь тип людини, яка не має зб'язку виховувати себе, яка має право користатися з повної свободи, придержуючися дуже мало якихбудь засад супроти себе й других. Може, навіть, сьогодні смішним видається шукання, всежтаки, в нашому особистому житті, чи в житті наших середовищ якогось виховного, чи самовиховного моменту, який вкладав би на нас самих і на других обов'язок, обмежувати наше "Я", - згл. надавати йому деякі напрямні, може, навіть, в'язати його свободу у відношенні до деяких речей, чи явищ.

Не можна заперечити, що сьогодні в загальному став "модним" тип більше свободної людини. Деякі духові вартості перестали бути зовсім популярними й вийшли із загального обігу. Деякі прикмети характеру лишилися тільки власністю, може, нечисленних одиниць, які часто мають опінію скорше музейних експонатів і збуджують серед оточення на почуття подиву, але радше видаються життєво-нездатними.

Роки війни накинuli людству зовсім іншу кон'юнктуру не тільки в матеріальній, але також у духовій площині. А однак не можна заперечити, що існує туга за духовими вартостями. Може часто в нас самих живе бажання, відродити, гсловне серед нашого оточення, це все, що входить не тільки в поняття шляхетности, але й духової сили. Безперечно, таке бажання живе в нас, тільки в неоднаковій мірі. В більшості, може, з нас живе воно в якійсь підсвідомості, яка мало зв'язує їх із волею, а тільки в деякого находити завершення в конкретному вольсовому прояві.

Студентська організація прийнята в нас, безперечно, як організація виховного типу в тому розумінні, що дає своїм членам загальні напрямні, як розв'язувати такі, чи інші питання. Безперечно, студентська організація трактує своїх членів, як, до певної міри завершених, молодих людей, що набули деякі основи характеру - хочби в його загальних обрисах - та потребують тепер тільки, яркіше спрямувати його в означених напрямках.

Скажім собі, однак, широчі, чи справді більшість студентської молоді можна вважати за завершену духово, хоч до деякої міри, а якщо так, тоді - чи справді не треба звертати уваги не тільки на загальні речі, які відносилися б до деяких проблем, але саме до прикмет характеру тої молоді, до її постави відносно деяких моментів, навіть, зовсім буденного студентського життя.

Візьмім під увагу такі зовсім "звичайні" прикмети, як солідність і точність. Обі вони в'язуються тісно зі собою та обі мають дуже мале застосування в практичному житті, саме, серед студентської молоді. Як часто накладається на молодих людей обов'язки, які не наводять ніякого зрозуміння, або зустрічаються з легковажною поставою. З чого випливає таке наставлення?

Безперечно, немає в тому якоїсь злої волі. Треба вірити, що, навіть, у сьогоднішніх таких важких умовинах у молоді є багато доброї волі, взяти на себе такі, чи інші обов'язки. Є, навіть, багато пошвяти, - коли взяти під увагу більші обов'язки, зв'язані з моментами ідейности. Коли ж ідеться про виконання тих, зовсім малих завдань, яких стільки - в суспільному житті, тоді найчастіше зустрічаються вони з легковаженням. Чому? Хіба ж не попереджують великих діл - малі? Хіба ж під великі діла великих людей не лягали дрібні виконувані з цілою докладністю і точністю.

Самовиховання полягає на тому, щоби добровільно підкоряти нашу волю, для пленення позитивних вартостей нашого "Я" так довго, доки це не ввійде в нашу привычку. Так солідність, як і точність ніколи не бувають зродженими прикметами. До них досходитьс я тільки через постійну контролю наших вчинків, через постійне спрямування нашої волі в означенсму напрямі. Солідність у підході до всіх дрібних обов'язків нашого суспільного життя приносить часом солідність у підході до суспільних явищ та солідність у думанні. Треба застановитися, чи повархешність наших дій і думок, яку так часто зустрічаємо в нашому житті, не має причини в тому, що ми зовсім занебнуємо самовиховання?

Може багато товаришів студентів є думки, що самовиховання - річ добра для шкільної молоді, а однак, чи не сказав хтось із поважних філософів, що виховуємо себе до самої смерті?

x-x-x-x-

Вадим Щербанівський

ВІБІР ФАХУ І ЗНАЧІННЯ ФІЛОСОФІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ

Теперішня українська академічна молодь підходить до вибору собі фаху і факультету з чисто меркантильної точки погляду; вибирають фах, який найлегше й найскорше дає добрий заробіток, тому найбільшою фреквенцією користується медицина, зуболічництво і всякого рода інженерія. На всі ці фахи більшість іде без призначення, без захоплення, без любови до самого фаху. В результаті в таких людей наступає апатія до науки, моральне банкруцтво й утеча до нефахових заробітків.

Науки незаробітні, нехлібні, як напр. науки філософичного факультету, майже зовсім не фреквентуються нашими студентами, а втім, помагає велике гнода для нашої нації: Філософичний факультет всі ті науки, які потрібні для нації, як такої, бо вони з різних сторін везиють націю, як то: її оригінальність, її походження, її історію, її мову, ціль її існування, становище її серед інших націй і відношення до них; її подібність і неподібність до інших націй, або спорідненість і неспорідненість із іншими націями і з якими саме; давність нації, права нації на територію, і т.п. Здатність нації до тої чи іншої діяльності, відношення її між тою чи іншою релігією, моральні сторони нації, її психіка, особливості національного духа, національні традиції і т.п. Все це особливо важне для нас, бо з одного боку - в нас дуже мало людей, серйозно підготовлених у цих фахах, а з другого боку - й самі ці питання в застосуванні, власне до нашої нації ще дуже мало розроблені й потребують багато праці й багато людей, - і таких людей ще треба підготувати. Що ці питання в нас дуже мало розроблені, - то не диво, бо ми не мали на рідних теренах свободної науки, яка розробляла би подібні питання, не питаючи нічийого дозволу, а навпаки, - ставляючи їх відверто і в розрішенні їх ідучи послідовно й логічно до кінця.

Це стає особливо ясне, коли взяти під увагу надніпрянську молодь, яка знає вже дуже мало традиційного, мало доброго свого й не має по чому вчитися старих традицій, бо все добре й гарне спущене, й сліду нема. Про віру /релігію/ молодь надніпрянська вже майже поняття не має. Її народні традиції - забуті та ще й умисно

вигашені й підмінені чужими. Псняття права й обов'язку морального зникло, натомість з'явилося поняття тягару й примусу. Традиції зберіглися ще на Волині та в Галичині, але тут також вони частинно знищені.

Отже тепер великий тягар збереження нації, її особливостей, її традицій лежить на еміграції, на емігрантській молоді, бо це ж вона мусять зберігти їх у собі, зі собою понести туди, куди понесе її доля. Але чи має молодь усі традиції? Чи не розгубила їх і вона? Коли розгубила, то де має їх відшукувати й наново збирати? Одне таке місце й тільки єдине - це філософський факультет, або богословська академія. Техніка, хемія, астрономія, механіка, господарські та економічні науки ні традицій не навчають, ні етики не прищепляють, і не висвітляють: що то є нація, її вартість, цілі, значіння, можливість розвитку, філософію нації, тощо.

Науки, що цими питаннями займаються є: українська філософія, історія, мова, література, етнографія, археологія, мистецтво і т.п. Всі ці науки викладаються на філософському факультеті. Всі вони важні для обстоювання права української нації на існування, бо для того треба мати аргументи, які можна мати під руками, тільки знаючи добре, якраз, ті науки, відомі під назвою україністики; звичайно, україністику треба знати всім учителям, щоб зроби́ти з учнів добрих українців і чесних, порядних людей.

Тепер ще існує декілька старих професорів, свідків колишніх традицій, звичаїв і обрядів, відправлюваних колись у повній красі. Треба студентам використати можливість, слухати їх, поки вони ще не вимерли і записати від них те, що можна; бо тепер друкувати важко, й старе стратиться зі смертю їх.

x-x-x-x

Ст.

ПІСЛЯ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ

Загальні Збори Студентської Громади в Мюнхені відбулися, саме, на порозі нового академічного року. Перші найважчі організаційні кроки, перші завдання, які стояли перед Проводом Студентської Громади, - розв'язано позитивно. Приміщення для студентів, прохарчування та все інше, зв'язане з побутовими справами - все це великі досягнення першого Проводу Громади. Студентський Провід не занедбав також виховної сторінки студентського життя, даючи низьку рефератів з наукової та суспільної проблематики. Перший Студентський Провід мюнхенської Громади виконав усе в тому напрямі, щоби з хвилиною відкриття високих шкіл студентська молодь могла зайнятися студіями та вийти зі стану провізорії в більш нормальне студентське життя.

Перед новим Студентським Проводом стоять далеко легші завдання, коли взяти під увагу те, що перші труднощі поборено. Всежтаки, не треба думати, що нові завдання не є важкі. Новий Студентський Провід мусять добитися того, щоби студентство сприймало, навіть, час вільний від студій, як час підготовки до поважної праці в межах своєї спеціальности, або для поглиблення знань із інших ділянок.

Недопустимим є, щоби студентство жило в атмосфері якоїсь бездіяльности та неплановості. Нажаль, такі прояви зустрічаються в нас досить часто, а впливають вони прямо з того, що студентство не вміє як слід використовувати вільного часу ні на піднесення свого фахового рівня, ані для праці в користь студентської збірноти.

Безперечно, що почуття тимчасовості, в якому живемо, приносить із собою провізорію праці, життя з дня на день. Треба думати однак, що провізорія може перейти в стан довшого тривання, а тоді буде тільки велика втрата змарнованих днів.

Це - що тільки невелика частина студентства має зрозуміння для співпраці зі Студентською Громадою, гсворить часте про таке ж мале зрозуміння для суспільної праці взагалі. Для більшості Студентська Громада - це щось кснечне, що існує зовсім природно, це установа, яка повинна заступати інтерес кожного студента зокрема. Але яке ж тоді відношення студента до Громади? Студентська Громада - це спільнота одного віку, одних заінтересувань, але це в ніякій мірі не професійне згуртування, але організація вишнього типу. У Студентській Громаді студент виростає не тільки у вузьких рядах власного "Я", але також в аспекті інтересів Громади. Кожна найменша праця для Громади привчає студента, виконувати таку ж саме працю для суспільності.

Студентський Провід Громади мусить бути тсю ініціативною групою, яка має надавати напрям праці, але вислід праці залежатиме тільки від більш, або менш активної участі студентів у співпраці. Передумовою, яка може допомогти Громаді, стати на відповідній висоті, може бути тільки правдиве почуття приналежності до студентської спільноти в кожного студента зокрема. Студентський Провід здає собі справу з відповідальності за, взяті на себе, обов'язки, але рівночасно він хоче мати те почуття, що справді він формує бажання студентства, як цілості, а це зможе добути тільки при співпраці студентського загалу.

Правдива співпраця залежатиме тільки від того, чи кожен студент буде почувати себе справді студентом, і чи почуття приналежності до Громади буде правдиве, чи тільки поверхшне.

x-x-x-x-x-x-x

М. Антонович

СТАРОВИННИЙ ЄГИПЕТ СУЧАСНИМИ ОЧИМА

Кожна наука, яка б вона не була суха й неактуальна, може стати цікавою й актуальною. Все залежить, звичайно, від підходу до даної матерії предмету й від відповідного подання її. Коли з цієї точки погляду підійти хоча б до єгиптології, то побачимо, що й у цій науці, такій далекій від сучасності й від усього життєвого, знайдуться цікаві сторінки, що можуть мати своє значіння і для нас, модерних людей ХХ-го століття після Різдва Христового!

Пересічний інтелігент знає дуже мале про старий Єгипет. Його знання зводиться до пари випадкових імен/що їх можна почути в модерному житті, як то - лайка "єгипетська мумія", далі назви, як: піраміда, сфінкс, Рамзес, Тутанхамсн і декілька інших. Може хтось випадково прочитав Б. Пруса "Фарасни", чи якусь іншу більше чи менше фантастичну книгу з життя старого Єгипту й тоді він буде повний пошани до таємничого чародійства старовинних єгиптян, до їх, забутого нині, знання і т.д.

Єгиптологія, як наука підходить куди презаічніше й тверезіше до свого фаху. Вона трактує єгиптян, як один із звичайних народів, яких існувало в світі більше. Вона знає, що старовинні єгиптяни мали свої властивості, як їх має кожний нарід зі симпатичними й від'ємними рисами, з питомим характером і звичаями. Здавалося, такий підхід позбавить старовинний Єгипет дорешти чару таємничості езотеричного трактування єгиптології. Але справа мається інакше.

Старий Єгипет має для нас тому першорядне значіння, що це сли-
ве єдиний приклад в історії, коли ми можемо прослідити розвиток
народу від його початків аж до кінця. Ціле життя старих єгиптян
у всіх його проявах проходить перед нами, даючи безліч матеріалу
для порівнянь та аналогій. При тому впливи з зовні /де їх нема!?!/
на розвиток старого Єгипту з географічних причин мінімальні.

Мало хто знає, що стародавній Єгипет проробив після могутньо-
го розвитку старої королівської держави /III-VI династія/ коло
XXV-ого століття до Р.Хр. страшний соціальний переворот, що його
можна, хіба порівняти з більшовицькою революцією наших днів. І ось
після жахливого безправ'я переходу своєї доби повсілі, приходить за-
спокоєння: нова, революційна верхівка з набутим досвідом верта-
ється до старих, утоптаних доріг державного життя з монархем на
чолі, загальноприйняті правні норми перемагають нелад з правом
сильного й розбоям, втомлена неспокійними часами, людність верта-
ється до мирного життя, під ярмом інших панів, нічим не краших за
попередніх.

Р XIV ст. до Р.Хр. пережив Єгипет інший не менше цікавий про-
цес, що його вагу нам сьогодні тяжко належно оцінити. Маємо на у-
вазі релігійні, суспільні та культурні реформи Єхнатона, короля
XVII-ої династії /коло 1375-1358 до Р.Хр./. Єхнатон /Аменофіс IV/
став надто в молодому віці на чолі держави. З належним молодому
вікові, ідеалізмом і темпераментом, але без відповідного досвіду
взявся він за переведення релігійної революції. Перший раз у все-
світній історії робить він спробу, завести монотеїзм, віру в "еди-
ного Бога, що крім нього ніякого іншого не існує". Ця спроба на-
кинєння віри згори йшла в парі з безглядним побороюванням інших
релігійних культів з Амоном на чолі.

Єдиним Богом для Єхнатона був Атєн-Сонце, що йому все населен-
ня без різниць походження, стану чи раси мусіло приносити жертви.
Це зрівняння всіх народів перед єдиним Богом і їх рівноправність
між собою було чимсь неймисливим і нечуваним на той час. Тут, оче-
видячки, маємо перші спроби, перейти рамки замкнених у собі держав:
новим терміном це змагання можна було б назвати "інтернаціоналізм".
В парі з цими реформами в мистецтві, як образотворчому так і сло-
весному проривається могутньою і свіжою хвилею реалізм, незваний
досі в Єгипті. Це незрозуміле явище можемо ми належно оцінити, ко-
ли пригадаємо, що єгипетське мистецтво споконвіку було в кайданах
певно усталеної, ба трафаретної стилізації. І ось доба Єхнатона
характеризується свіжістю і реалізмом, що нас дуже дивує. Літера-
турні пам'ятки того часу, напр. гимни до Бога-Сонця належать до
найкращого, що було коли створене в ділянці поезії; писані вони
живою і свіжою мовою. В скульптурі зображається, навіть, король і
його родина з таким реалізмом, що навіть для нинішніх королів це
було б надто свобідним і вільнодумним.

Всі ці революційні реформи "а прісрі" засуджені на неуспіх і
загибель. У стародавньому Єгипті був традиціоналізм занадто закрі-
плений, щоб можна було успішно й безкарно проводити такі новатор-
ства. Проти Єхнатонного єдиного Божества повстало добре зоргані-
зоване священство Амона й інших культів. Реалістичне зображуван-
ня череватого й негарного короля ображувало почуття широких
мас народу, а почуття вищості, яке праявляється в тій, чи іншій фор-
мі в кожній нації, роздмухало незадоволення з приводу урівноправ-
нення всіх народів і рас із єгипетською нацією. Використовуючи
всі ці моменти, священники бога Амона розпочали боротьбу на життя
і смерть проти нової релігії. Після довгого змагання реакція пере-
могла. Другий наслідник Єхнатона Т у т а н х а т с н відрікся

офіційно релігії, введеної його дядьком і покорився кліці Амонового священства. Новий король прийняв назву Тутанхамон. Назвисько проклятого Ехнатона мало бути виглажене з пам'яті людства, його прізвище нищили на всіх пам'ятниках. Тут - розгадання загадки, чому один із найслабших і найменше виразних королів все-світньої історії, що до того панував недсвгий час, удостоївся такої слави. Здячне священство Амона справилс йому за поворот до старої віри такий розкішний похорон, що ми ще нині німіємо від подиву над багатствами, знайденими в його гробівниці.

Можна було б навести ще багато інших цікавих сторінок з історії культури й інших ділянок староегипетського життя. Варто, напр., згадати ієрархію й правопорядок єгипетської держави різних епох із її адміністративним поділом. Крім того єгиптяни мали свою визвольну боротьбу проти гікссів, асирійців, персів і ін., мали свої обронні війни проти "острів'ян", /між ними, мабуть, були й предки індоєвропейців/ лібійців, хетитів і агресивні війни проти Чубії, Сирії, Пунту /нинішнє Сомалі/ і т.д., все це відповідно до часу, сили й обставин.

Отже, у єгиптян можна повчитися не лише любови до батьківщини, але й зразкової єдності та підпорядкування власному прововоді, коли йшлося про боротьбу проти зовнішнього ворога за свою справу. Часом їх визвольна боротьба продовжувалась десятиліттями, ба й століттями, але своєю витривалістю вони, врешті рещт, завжди перемогли.

Античні греки, звичайно, протиставляли Єгипет нашій прабатьківщині Скитії, та водночас нахсдили багато спільного між тими екстремами півночі й півдня. Крім тих подібностей, що на них вказує грецька історіографія, ми можемо дсдати й декілька своїх спостережень: єгиптяни звали свій край КЕМІ, що означає по-нашому "чорнозем", їх піраміди змістом і формою подібні до наших високих курганів-могил, що всіяли південноукраїнські степи. Свята річка Єгипту Ніл має, подібно як наш Дніпро свої порogi.¹

В українській літературі маємо досі небагато оригінальних перекладів зі староегипетської мови. Все ж зазначаємо переклади любовної лірики Лесі Українки й декількох казок Івана Франка. Ці переклади зроблені за посередництвам німецької літератури. Оригінальних друксваних перекладів зі староегипетської мови на українську, здається, ще нема.² Можна згадати тут модний свого часу роман В. Масютина "Царівна Нефрета", що вийшов друком у вид-ві "Діла". Наукових українських праць самостійного значіння з єгиптології авторові також не доводилось зустрічати.

А все таки повторюємо, що і зі сторінок старсвинного Єгипту можна для нас, людей ХХ-го віку вицитати багато не лиш цікавого, але й корисного. Надіємося, що будуччина це докаже граше, ніж це можна було зробити дотепер.

¹ На цьому місці варто згадати, що принаймні 2 літери нашої азбуки походять зі староегипетських пієрогліфічних знаків, а саме - "ч" та "ш".

² Українська антологія старого світу вид. большевиками має багато творів єгипетської літератури, але ці переклади зроблені з московських перекладів Струве.

Подаємо частинний вільний переклад статті відомого англ. письменника й журналіста - Роберта Пайна. Стаття змальовує незвичайний запал і жертвенність китайських студентів і професорів при здобуванні високої освіти.

НА КИТАЙСЬКИХ ВИСОКИХ ШКОЛАХ

Китайські вчені є подивугідні. Вони зрobili все, щоби зберегти правдиві вартості своєї давньої культури, їм удалося багато досягнути, але за яку ціну! Від багатьох літ грозить їм небезпека голоду; вони живуть там, де тільки знайдеться місце для одного крісла, стола й ліжка; вони, докладаючи великих зусиль, пройшли зі своїми науковими інститутами й учнями цілий Китай з одного кінця континенту на другий, щоби втекти перед японськими інтрузами.

Три найбільші університети Китаю, що мають за собою тисячолітню історію, складаються з малих глиняних будинків, улаштованих на опущеному кладовищі. Студенти й учителі відзеркалюють у собі найкращі риси китайського духа. Вони живуть недостатньо в малих, повних пороку кімнатах з паперовими, пшматованими вітром, вікнами. Тут, ледви не позабуті світом, приготавляються до останньої, рішучої битви, яку треба буде виграти, коли війна скінчиться.

Сьогодні посплудні сказав мені один студент, що хотіла б мене бачити хвора товаришка. Було дуже гаряче. Мери й ворони кричали високо понад липами. Ми проходили запсорошеними опущеними вулицями. Було полудне. Із помешкань не дошодив ніякий звук. Студент оповідав, як він утік із Пекіну й у 40 днів пройшов Китай. Щасливіший, як більшість, найшов подорозі помічників.

Ми мандрували гарячими вулицями, де діти гралися в ті самі забави, що на цілому світі. Гостро закінченим кийком рисували в перосі квадрати й означували їх магiчними числами. Тоді вскакували в квадрат і викрикували з удоволення.

"Діти в Пекіні - мсвчаливі", сказав студент. "А це тому, що є мало рижу, й він погано розпределений. Вони мовчать із голоду. Але в цьому й та причина, що вони псчувають себе загроженними японцями".

Ми наближувалися до хати студентки. Тут бувають, як усюди в Китаю, подвір'я в подвір'ях. Десять при кінці останнього подвір'я, у малій кімнаті з подертими паперовими вікнами ждала на мене студентка. Вона змалку приятельувала з тим мслодим чоловіком, що мене сюди привів, і в тсму самому часі втекла з ним із Пекіну. Вона, бліда й схорована, лежала на ліжку під простим накривалом. Її гарне чорне волосся було зв'язане над чолом стрічкою. Ясними очима гляділа то на студента, то на білу магнолію, що блистіла у вузькому потрісканому фляконі.

"Подорож була чудова", казала вона. "Я ніколи не бачила так багато з Китаю. Ви не уявляете, який гарний є Китай. Як довго ми жили в Пекіні, думали, що тільки Пекін гарний".

Цю дівчину примусив удома її політичний противник, стати його конкубіною. Він замкнув її у своїй хаті, але їй удалося, обговорити з приятелями свою втечу. Вона замовила їх на одну площу на західньому узгір'ї і сподівалася туди втекти. Але мужчина, від

якого вона була залежна, побачив її у хвилині, коли вона хотіла відійждати в його великому мерседесі й наставляв на те, щоб її супроводжати. Опівночі вони прибули на умовлене місце, але приятелів уже не було. Дівчина мусіла діяти сама.

Коли вона залишала віз, чоловік вже не жив. Із закривавленим ножем у руці, напівбожевільна помандрувала до свого дому, спакувала свої речі, скривалася зразу якийсь час у забороненому місці, а вкінці продерлася крізь китайські лінії, хоча все ще ледви була притомна.

Вона хворіла тепер на туберкульозу; у Китаю хворіє так багато на легені, що це її не вирізняло. Вона була гарна, але й те не є нічого надзвичайного, бо в Китаю всі студентки є або гарні, або безмежно погані. У неї був чистий пекінський акцент, її англійська мова була м'яка і приємна.

"Якщо це скінчиться?", питав її приятель. "Ми так привикли до війни і смерті, що ледви чи можемо уявити собі мир. Ми належимо до генерації, що вбиває, а не будує. Що буде з нас по війні?"

Я розглядався у порожній малій кімнаті. Довкруги лежало кілька скриньочок, шіточка до зубів, скляночка і футрянний плащ, всюди відставав папір від стін, дощ залітав до нутра і залишав темні плями. Ці молоді люди добровільно проміняли пекінський комфорт за нужду Кунмінгу, де ціни є так високі, що потрібно справжнього майна, коли не хочеться згинуть від голоду.

І та дівчина тут, що не увільнилася від злочину, dokonаного в темну ніч на західному узгір'ї, являла собою таку красу, наче б пройшла всі далекі століття китайської історії; вона була дамою двору в палаті Нуанг Мінгс великого цесаря Тангу; вона була панною з ріки Гсіянг, що зітхала до псета Шу Юанг; вона була самий Китай у його величавій різноманітності, в його блеску, покорі й зачуреній гордості.

Наче на полі битви, так у тих нужденних, брудних домиках, де приготавляються студенти до своїх занять, видно правдивий Китай. Купці, які з нужди других творять своє майно, і всі ті, яких душу загубила безглузда жадоба гроша, що охопила цілу країну, справді не належать до вартісних. Тут - великі: вояки, що не все достатньо відживлені, свідомі себе проходять вулицями, студенти в своїх заперешених кімнатах, професори в пивницях. Хто думає про Китай, повинен їх згадати.

Так роздумував я і призабув напливаючий сумрак і, сповіщаючи бурю, хмари, що збиралися з другої сторони над узгір'ями. Ще видно було синє небо поміж хмарами. В сумерку кімнати блистіли тільки біла магнолія у розбитому фляконі й бліде обличчя дівчини. Здавалося, що вони збирають світло й жар в одне чисте полум'я.

Тепер дівчина всіхнула й шепнула щось хлопцеві на ухо. Незабаром горіло в малій олійній печі, і ми пили чай, що його привезли вони з Пекіну; блідо-зелений чай виглядав, наче коптовий лікер. Вкінці, коли подуло бурею з подвір'я, і ми почули тріскіт дещу на дахівках, ми вернулися до своїх помешкань.

Слідуючого дня я оглядав університет. Більшість викладових залів - це малі, зле опалені кімнати; в них знаходиться таблиця, кілька рядків крісел і більш нічого. Подібно мусіли жити російські студенти шістьдесятих років. Вони свідомі, що вони вибрані на те, щоби здійснити будучу велич Китаю; тому, саме, працюють так завзято й цілою душею. Їхні очі послабли, бо ніччю працюють при олійних лампах, а вдень - при блідому соняшному світлі. Але вони вповні

свідомі своєї високій відповідальності. Ці студенти, що переживали війну й голодували, є рішені, поспіяти про те, щоб будучі покоління не жили й не голодували так, як вони.

На терені університету я розмовляв з одною студенткою. Вона була худа, її шкіра - сіра, теж певно хворіла на легені. Як старими видавалися її глибокі чорні очі, так м'яке було її обличчя. Вона майже знаменито володіла англійською мовою. Була бєсєвичкою партизанки в Манджурії, ранена прєблєлася до Хунгкінгу, але згдєсм знову пішла на північний фронт і повернулася допірє тоді, коли її вдрєге ранили. Вона студіювала органічну хємію й бажала, вести колись фабрику. Яку фабрику - байдуже: щоб тільки продукувала щєсь корисне для краю.

"Я була сумна, коли прибула сюди", казала. "Ті численні багаті люди були мені чужі, я не мала ніяких приятєлів. У війську ми всі зналися. Якщо ми потребували грєшей, збрєї абє перев'язочного матеріалу, ми знали, де цього шукати; у столиці це важче... На півночі не маємо лічниць, але лічниці не є конєчно пєстрібні. Коли я була ранена, перебувала три місяці на окупованій території, і хоч японці перехєдили кожного дня, мене не знайшли".

"Щє будете рєбити пєс війни?"

"Повернуся на північ і влаштую у Манджурії якусь фабрику. Там така багата земля. Тоді вийду заміж і буду мати багато дітєй".

Я провів якийсь час у гідрологічному відділі. На стінах висіли карти Жовтої Ріки, пострах для Китаю. Профєсор гидравліки, мєлодий голляндець висловлювавсь з найбільшим пєсдивєсм про студентів і їхнє життє.

"Вони живуть із нічєгє і працюють, як шалєні", казав. "Недавно один із моїх найкращих слухачів зємлів підчас іспиту. Показалося, що він без поживи працював безпереривно 64 години. Вони рєскують цілим своім здоров'ям, щоб студіювати. Але яку користь будуть мати зі знання, коли повмирають, поки зможуть йєгє пристєсувати?"

"Їхня пожива є погана, більшість не має ніяких засобів", казав він. "Бувало також кілька багатих студентів із Шєхуан, але вступні іспити були надзвичайно важкі, й тільки найкращі могли їх здати. Той Національний Центральний Університет лежить коло 30 км, на північ від Чункінгу і має якісно другє місце в Китаю. На першому стоять Сполучєні Університети у Кунмінгу".

Хата профєсора була темна і вогка. Не був довгий, низький будинок із довгим, вузьким коридором, що вів до спєльних кімнат, у яких рідко коли знахєдилось більше, як єдин сінник. Часом жили в тих малих кімнатах цілі родини. Було зимно. Над Янгтєсе стояла мряка. Зі стрімких скал неможливо було бачити ріку. Тут працюють і живуть вони. Тут спокійно укладають плани для відновлення Китаю. Тут, посеред зимової мряки мріють про сонце й прєспішують день, у якому прємине війна.

X-X-X-X
X-X-X
X-X
X

В Е Л И К Е   З Н А Н Н Я   Р О Б И Т Ь   Н А С   З А Р О З У М І -
Л И М И ;   М А Л Е   -   В Ч И Т Ь   Н А С   С К Р О М Н О С Т И .

Леонардо Да Вінчі

Мак.

П О Д Р У З І   З   К Р А Ю

Я згадую далеке рідне місто
І в ньому ти - така мені близька
З останніх днів - гарячих, лиховісних,
Коли шаліла грізно ще війна.
    І може були в нас ще кращі весни
    З тих давніх днів - безжурно-молсдих,
    Але сначи, чого в м'єйому серці
    Спсгад саме про ту безмежно дорогий?
Чи тямилі нсчі жаху, сжидання,
Коли гули мстери літаків,
Коли земля від розривів дрижала,
І кожний думав: може це - мій дім?
    А потім нас будив весняний ранок,
    І знову соняшно сміялися уста.
    Ми думали, - сьогодні день, з друзями,
    А завтра?... Може нас змете війна?
Та стільки запалу і юности палкої
Було у тих важких, непевних днях!...
А може нам здавалося, - на злсбу долі
Ми впертістю виборюємо шлях?

Коли придавляє тягар чужого міста,
Я рідне згадую; і в ньому образ твій
Горить, немов дзвінка, весняна пісня.
Тоді я знову вірю в наші дні!

З : Р Е П О Р Т А Ж І В

Наші студентки беруть активну
участь в акції зимової допо-
моги С.О.

Гслубий світанок заглянув крізь вікна дівочої кімнати й ніж-
ним дстиком сходячого сонця золотив русяві коси Ліди. Всна про-
кинулася, як звичайно, зручно зіскочила з двоповерхового ліжка, дбай-
ливо вдягнувшись, вона причесала гладко на висках волссся і ще раз
із заклопотанням оглянула свої витоптані чобітки. На хвилину во-
на призадумалась; мабуть щось дуже важне роїлося в її кучерявій
гсловці, бо її веселі голубі очі стали майже суворі, а на погідно-
му чолі появилась різка морщина.

Ліда розбудила енергійно свою дримаючу подругу і, шепнувши їй
кілька слів, швиденько вийшла з кімнати. Всна приязно привітала
ясним усміхом свого друга Славка, що вже чекав на неї у столівці
гуртжитку. Чсрний хліб швиденько зникав зі стола, і покріпившись
молоді ранні гості вийшли з гуртжитку. Магазiner чогось зі зди-
вуванням придивлявся до них... Так ранс?... Голосно грюкнула бра-
ма. Ім назустріч ішов хелсдний прозорий ранок. На овиді купали-
ся в червоночявому сяйві Альби, здалека долітав дзенькіт трамваїв.
Будилося місто.

Місто?... І в Лідиних счах виріс нагло образ мертвих камі-
них скелетів, сірих звалищ, і вона здригнулась із відразою. Від-
чинивши свою підручну тербинку, подала мовчки Славкові довгий спи-
сок із прізвищами людей, до яких їм треба було сьогодні загостити.
В ясних Лідиних очах миготіли теплі вогники; в бігу зловили трамвай
і через кількадесять хвилин, проїхавши значну частину колись чу-
дського міста, що виглядало зараз наче сумне кладовище, опинилися
на місці, до якого вони прямували. З запертим віддихом натискала
Ліда дзвінок у брамі напів розваленій кам'яниці. Заскрипіли тен-
дітні двері, й за хвилину виглянула з темного коридора закутана в
теплий шаль жінка.

Вона не дуже сердечно привітала ранніх гостей, що прийшли від-
відати її чужинецьких льскаторів. Ще дуже недавно пропагований
тут расизм так сильно приріс до її патріотичної душі, що вона ві-
тала всіх "унтерменшів" у своїй хаті не гірше прибудних собак.

Назустріч Ліді та Славкові вийшла молода висока жінка і зра-
зу звертаючись на рідній мові, не питаючи чого й за чим прийшли,
запросила гостей у хату. Тут повіяло теплим духом. У чистенькій
малій хатці вітала приятним усміхом п. К., Ліду та Славка. На сто-
лі біліла чиста скертть, у куточку ікона пишалася у вишиваному
рушнику.

На малому ліжечку - чорнява дівчинка. Вона злосила дбайливо
дві маленькі ручки і великими голубими очима дивиться в ікону.
Ліда хоче щось сказати, - їй радісно й боляче... Який контраст...
Стара неприязна власниця великого помешкання й оця дитина, що мо-
литься на вигнанні за тата, за маму і певно за Україну, якої вона
мсже ще й не тямить.

Сонце та хмара... І приготована Лідина проповідь про зимсву
допомогу для найбідніших земляків у Мюнхені - не була виголше-
на. Кілька простих слів, - і п. К. все знає. Розв'язує менші й
більші клунки і щедро, широко виповняє Славків наплечник. Ліда дя-
кує, стискає п. К. по-дружньому руку. Гладить маленьку Оленку по
кучерявій головці. Зворушена бере Славка за руку, виходять. Їм у
слід - одна приятна усмішка й пара хижих недобрих очей.

Легкий ранній приморозок щіпає відкриті вуха й кінець роже-
вого Лідиноного носика. Вона показує два білі рядки здорових зу-
бів і вдоволено всміхається до Славка.

"Почалося добре, тільки та"... кривиться Славко зневажливо.
Йому став перед очима його власна господня.

Вони на хвилину зупинилися, бо ніяк не могли знайти числа,
якого шукали. Знайшли попереднє, послідовне і між одним та дру-
гим - цілу купу сірих звалищ, що аж ніяк не були подібні на жи-
тловий будинок. Очі молодих мандрівників зустрілися. Шукали роз-
в'язки. Ліда рішає скоро і сильно тручає вперед важкі залізні
двері, що у цілій горі, безладно розкинутих цегол, стоять, наче за-
морожені ворота казкового Сезаму. Але казка не продовжується:
ані сліду - золста, жемчугів. У темряві, шукаючи дороги, наткнувся
Славко на дерев'яну драбину, яка вирятувала його з заклопотання.
Він черкнув сірник і, відкривши вгорі ще одні двері, з тріумфом
потягнув за собою Ліду. Спинались вище і вище, щораз менше дові-
ряючи дерев'яній драбині, що зі сильним тріском зраджувала свою
непевність і наче обурювалася, що хтось сміє її турбувати. За-
кінчивши небезпечну подорож, Славко раз і другий постукав у двері,
безпосередньо сполучені з драбиною.

Із середини гукнув хтось протяжно, неприязно: "Хто там?"
Славкові не було ще відповідати. Говорити про мету, з якою прий-
шли, було б незручно. Стоячи в такій позиції, - дуже небезпечно.

Він трутив сильніше двері. Вони, прсдсвжуючи "драбинянину музику", затріщали, і в унісон ще раз відізвалася драбина, на якій нетерпеливо повисла Ліда; чекаючи нетерпеливо кінця тої небезпечної драбиняної комунікації між темним льохом і драбиняним горішем. Двері подалися, але перед сцима Славка став такий неприманчивий образ, що він завагався: чи увійти йому до середини, чи ні. У брудній кімнаті сиділа молода ще жінка, але передчасно постаріла. Коло неї повзало по долівці двоє малих дітей. Жінка, не питаючи нічого Славка, зразу прийняла його неприємним криком. Йому зрбидся дуже ніяксь. Всежтаки він увійшов у кімнату. За ним уже відважно псмандрувала й Ліда.

Непривітна жінка все ще відкикувала щось про непрошених гостей, про панів, прс те, що її викидали з Ксмітету, прс голсд, холод і про все інше; говорила прс те, що чоловіка немає і не дала прийти Славкові до слова. Всна замсвкла тільки тсді, коли Ліда приязно псклала їй руку на рам'я і заглянула так ширс й глибоко в счі, що годі було не промовити. Тоді щойно почала Ліда. Говорила лагідно, спскіно, дивлячися при тсму пильно жінці в обличчя, яке прибирало з часом щораз то більше лагідний вираз. Нахмарене чоло розпогодилссь. Ліда оповідала про те, чого вони прийшли, про себе, розпитувала, потішала. Її слідило дві парі діточих сченят - дві парі палаючих чорних вугликів.

Жінка повільно підвелася. Ступаючи звільна по, давно немитій долівці, підійшла до малих дверцят і застукала. Зірвавсся захриплий грубий голос. Жінка зігнувшись прссунулась через низькі двері і за хвилину вернула. Вона підійшла до Ліди, всунула їй у руку, звинений у кількоро, папірець: "Зам, пані, - гроші". Ліда простягнула список, і жінка незугарнс намазала на папері два хрестики. Ліда поглянула: вона сдержала сдну марку і була певна - це одна з небагатьох, що залишилися ще у бідної жінки в кишені.

Ходили, збирали. Дехто давав, дехто хлібом-сіллю - дехто лайкою вітав. Дехто - недовірець, і тсді ставало так боляче!...

Багато навчилася Ліда того дня. Тільки після томлячого й цікавого дня вона чомусь не хотіла відпсчивати. Перед її очима розгорнулося широке поле суспільної діяльності. Вона діяла - думала, плянувала. Всна сьгодні не пскінчила, а почала.

На обрії, що потопав все більше й більше у вечірньому сумерку, займалися лискучі зорі. У Лідиній уяві зарисувалися, хоч невиразні ще, але сильні й непохитні контури великих перспектив.

ПРО МЕТОДИКУ ПРАЦІ

І.ЩО ЦЕ Є МЕТОДИКА

Загально с під методикс розуміемо с п о с і б, яким срганізуемо якенебудь завдання. Методика праці - це зовсім загальне поняття, в залежності від предмету, з яким зустрічаємося. Означення методики буде дуже різне.

І так: може бути "методика навчання", як і "методика виучування", "методика їзди мотоциклом", "методика плавання", "методика дсповіді", "методика прилюдного виступу" та багато інших, зв'язаних із різного рода працею, чи якоюбудь чинністю. Важне тільки сдне, що саме поняття методики відноситься до, точно означеної, праці та

прецизує наше відношення до неї. Прим., коли говоримо про методику писання на машині, тоді до подробиць мусимс обговорити все, що зв'язане з тєю чинністю.

Яка різниця між метсдом і метсдикою? Методика - це збір різного рода методів; тому ясно, що коли говоримо про студентську організацію, можемо говорити загально тільки про методику, що обіймає різні метсди. Методика, як булс сказано, означає тсчно наше відношення до якоїсь праці, тому вона говорить не тільки про те, як п о в и н н а виглядати та праця, але і в я к и й с п о с і б її виконати.

Методика не допускає у своїому викснанні ніяких вагань, чи недоліків, вона вимагає докладного знання предмету, до якого має відноситися. Вона вимагає від нас також деякого к р и т и ч н о г о наставлення в розумінні, що та річ повинна виглядати так, а не інакше. Методикою може послуговуватися людина, яка має загальне поняття про даний предмет і яка розуміє його о с н о в н е призначення.

2. ПОТРЕБА МЕТОДИКИ ПРАЦІ В СТУДЕНТСЬКІЙ ОРГАНІЗАЦІЇ

Коли повернемося до студентської організації, тоді буде нам ясно, що вона не може сбітиса без методики праці, хочби з тої простої причини, що праця її обіймає стільки різнородних ділянок, які мають бути доступними й зрозумілими студентському загалові. Студентська організація мусить мати свою методику, щоби не тільки передавати студентству всі її пляни та задуми, але, щоби втягати студентський загал до активного сприймання, а це може зрбити тільки тоді, коли буде мати організаційну справність у кожній найменшій ділянці своєї клітини. Не вистарчає тільки добра воля й охота, взяти на себе виконання якогось завдання, але треба мати ясний образ, я к й о г о в и к с н а т и.

Коли студентський Провід хоче, втягнути когонебудь зі студентів до своєї праці, мусить з'ясувати докладно тій людині: 1/ що це за праця; 2/ що хоче нею осягнути; 3/ як її виконати і 4/ як уцілості повинна вона виглядати. Можна думати, що таке роздрібнювання себе в деталях різних завдань може пошкодити цілості студентської роботи й надати їй неповажного вигляду, навпаки: саме докладне знання методів надає організації цей упорядкований вигляд і вможливає, ясно бачити ціль і завдання та зрбити заключення: чи саме такий рід праці є доцільний, чи ні.

І далше: знання методики своєї праці і вміння, орудувати нею, дає почуття певності й сили; тому студентська організація, яка знає свою методику, скріплюється від почуття власної сили. Не треба говорити про відмінність впливу, що його має на окруження, добре, чи зле виконана, річ. Дуже часто саме виконання вказує на вартість. Найкращий задум, втілений у неохайну форму, мало кого може переконати про його вартість і правильність. Тому про вартість студентської організації можуть найбільше сказати методи праці, якими вона послуговується.

3. СУСПІЛЬНО-ВИХОВНЕ ЗНАЧІННЯ МЕТОДИКИ

Коли дивимося на студентську організацію, як на передшкілля правдивого громадського життя, тоді стане нам ясно, що всі методи, які засвоює собі студент, придадуться йому часто, навіт у незмінній формі, при громадській праці. У громадській роботі сту-

дент зустрічається напевно і з докладами, академіями, бібліотеками, журналами та т.п. виглядом суспільної праці, при якій буде брати участь, як зуміє. Тут не йдеться вже про опанування деталей методики, які при різних умовах будуть різні, але про вміння, загальне володіти методикою та вміти примінювати її у громадському житті. Дуже часто, коли даєте студентам, написати реферат, чи гутірку, зустрінете звичайну відповідь: "Я не вмію". Не треба розуміти, що студент не може опанувати матеріалу, але не знає, як до того взятися.

Це "як" буває часто більшою перешкодою, як усе інше. Майже неможливим видається, щоби пересічний студент умів, перевести сходи, гутірку, або взагалі якебудь зібрання. Він не має опанованої методики такої праці, через те не має відваги, братися за це завдання. Студентська організація є тою школою, в якій студент познайомлюється з методами суспільної праці. Тут треба пригадати, як часто жалюгідні бувають різні громадські "імпрези". Чому? Тому, що люди, які беруться за це діло, не мають "зеленого" поняття, як такі імпрези повинні виглядати. Не треба розуміти, що методика суспільного життя - це тільки вміти, уряджувати імпрези. Кожна найменша суспільна праця вимагає своєї методики, яка, раз добре засвоєна, дає можливість, примінювати її довільно в різній праці.

4. МЕТОДИКА СТУДЕНТСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ НА ЧУЖИНІ

Студентська організація на чужині мусить мати свою методику, може дещо відмінну від методики праці в краю, з тої простої причини, що серед чужих умовин еміграції її далеко важче організувати і впливати на студентство, яке, відірване від своєї рідної бази, далеко скорше розпоршується й губиться в чужому оточенні. /Це відноситься і до загалу суспільності на еміграції/.

Беручи під увагу саме це чуже оточення, студентська організація старається, не тільки нав'язувати свою працю до рідної традиції, але також і відкривати очі на користі, які дає безпосередня зустріч із чужином. Навіть серед важких умовин еміграції український студент мусить здавати собі справу з того, що час, який проживає він за кордоном, мусить бути вповні використаний в якнайширшому розумінні.

Тому у відношенні до чужини, студентська організація мусить узяти під увагу такі речі:

а/ Виучування чужих мов.

б/ Зв'язок з науковими чужими осередками /студії на різних чужих вис. школах/.

в/ Зацікавлення чужими історичними та мистецькими пам'ятками шляхом звиджування, чи пізнавання їх.

г/ Запізнавати чужий світ із нашим шляхом зустрічей, спільних імпрез і т.п.

Методика праці в тих ділянках мусить бути примінена до різних середовищ.

З ХРОНІКИ СТУДЕНТСЬКОГО ЖИТТЯ

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УСГ В МЮНХЕНІ

Дня 15. XI. 45 р. відбулися загальні Збори УСГ в Мюнхені в такому порядку:

1. Відкриття.

2. Прочитання протоколу попередніх Загальних Зборів.

3. Звіт Виділу.

4. Дискусія над звітом.

5. Удільнення абсолюторії уступаючому Виділові.

6. Вибір нового Виділу.

7. Вибір делегатів на З'їзд ЦеСУС-у.

8. Внески й запити.

При відкритті Заг. Зборів голова Громади з'ясував коротко завдання, які стояли перед Громадою, та згадав про труднощі, які вдалося побороти, завдяки співпраці з Лігою Політ. Вязнів. Завдання, які виконав Провід за час своєї діяльності, в подробицях розвинули перед Заг. Збсрами члени Виділу.

В дискусії над звітом оцінено всі аспекти Виділу, всі труднощі, які були в першу чергу організаційними труднощами і які вдалося Виділові Громади у 80% побороти. Всі недотягнення, які були в праці, завдячує Виділ тільки необов'язковості деяких виділових, що поставилися до своїх завдань неповажно, або, навіть зовсім зігнорували їх. Таке ставлення поодиноких студентів до праці було тільки тягарем для Проводу.

Основним предметом дискусії, що розвинулася, як остання точка програми, було намічення праці на будуче і вказання шляхів, якими треба ту працю проводити. Як слушно завважив один із дискутантів, у дотеперішній праці Виділу помічувалося саме брак методик і плановості так у праці поодиноких референтур всередині Виділу, як і в праці фахових секцій при УСГ. Вина тут, властиво, не бувшої Управи, а передусім самого студентства, якого постава до студій та до суспільної праці часто не серйозна. Витрачається багато часу на розривки та справи, які загалом не повинні займати студентство. Забувається, що під цей час перебування на еміграції, треба використати час на піднесення своїх кваліфікацій, чи знання взагалі.

Завданням нового Виділу буде: проробити план праці на будуче, стисло його придержуючись, посилити динамічність праці і ідейний зміст. Важливим засобом у цій роботі буде охоплення всіх студентів у фахові секції, яких обов'язком є: дбати про високий фаховий рівень членів, а в посередньому - привчати до карності й

почуття обов'язку, якого брак так негативно й блюче позначається у вислідах роботи.

В дискусії порушено рівнож справу українських високих шкіл, які в сучасній дійсності являються може єдиним українським науковим осередком на чужині. Ініціатори Українського Народного Університету звернулись до студентів, щоб вони, надто не захоплюючись чужим, вписувались до українських високих шкіл.

Загальні Збери, прийнявши зі захопленням ті слова, вибрали одноголосно проф. Українського Народного Університету п. Вовчука духовним опікуном Громади.

З'їзд МЕДИКІВ

У зв'язку з близьким початком студій на німецькому та міжнародному /УНРРА/ університетах, виринуло ряд питань, які торкаються в першу чергу студій мед. факультету.

З ініціативи Медичної Секції при УСГ в Мюнхені, скликано З'їзд українських студентів - медиків в дні 17.XI.1945. з таким порядком нарад:

1. Відкриття.
2. Вибір Президії.
3. Привіти.
4. Доповідь Декана медичного факультету міжнародного університету УНРРА в Мюнхені проф. др-а Кеннера.
5. Інформативні реферати:
  - а/ проф. Міщенка М.
  - б/ Штокалка Зеновія.
6. Звіти з поодиноких студентських центрів.
7. Дискусія.
  - год. 1. Обід для учасників З'їзду.
  - год. 3.:
    1. Резолюції.
    2. Правильник Медичної Студентської Централі.
    3. Вибір Управи.
    4. Внески й запити.
  - год. 6. Вечеря для учасник. З'їзду.
  - год. 9. Танкова забава.

З'їзд уложив свій правильник і вінніс слідуєчі резолюції:

1. Перший З'їзд Українських Студентів Медиків констатує майже стихійне повстання низки укра-

їнських учбових закладів, що на-
жаль і досі не мають визначено-
го правного становища і належ-
ної координації у своїй діяльнос-
ті.

2.З'їзд, розглянувши можли-
вості медичних студій на чужих ви-
соких школах, дійшов до переко-
нання, що вони не задовольняють
потреб українських студентів.

3.Розглянувши статистичні да-
ні українських студентів меди-
ків і зваживши недостатню кіль-
кість кваліфікованих українсь-
ких викладових сил, З'їзд уважає
за своєчасне, висунути питання про
найбільше обсадження катедр ме-
дичного факультету міжнародного
університету УНРРА українськими
силами, або організацію окремої
Української Медичної Високої
Школи.

4.З'їзд визнає за необхідне:
в порозумінні з Референтурою Ку-
льтури і Освіти Центрального Гро-
мадського Комітету висунути пи-
тання про створення координацій-
ного центру, щоб регулювати і
спрямувати діяльність усіх у-
країнських учбових закладів на
теренах: американської, англій-
ської і французької окупаційних
зон.

5.З'їзд визнає за необхідне:
вжити заходів для підвищення квалі-
фікації українських медиків
під сучасну пору. До цього треба
прямувати планомірно в тісній
співпраці з українськими викла-
довцями та культурно-освітніми
установами.

6.Етапами зреалізування цього
плану З'їзд намічає:

а/научні й репетиційні курси,
б/Українські Екзамінаційні Ю-
місії,

в/медичний факультет універ-
ситету УНРРА, або Українська
Висока Медична Школа.

7.З'їзд уважає за необґрунто-
вану заборону до студій студен-
там, що раніше студіювали на ні-
мецьких Високих Школах, продов-
жувати далші студії і вважає за
потрібне: звернутися з петицією
через Центральний Громадський
Комітет до відповідних американ-

ських чинників про скасування
цієї заборони.

8.Для успішного переведення
цих завдань З'їзд визнає необхі-
дним, - створити Українську Сту-
дентську Медичну Централю.

НАРОДНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

3 днем 14.XI. 45 р.розпочав своє
навчання на терені Оселі при Фю-
ріхштр.53. Народний Університет.

Про завдання Університету та
його важливість для студіюючої
молоді, з'ясував на загальних
студентських сходинах проф. В.

Під сучасну пору, коли молбдь
опинилася на чужині і буде кри-
стати з чужих висшких шкіл, спра-
ва українознавчих студій для неї
дуже важна. Кожний український
фахівець мусить доповнити своє
знання дисциплінами з сьєягу і-
сторії України, географії, літе-
ратури, права та інших;

Тимбільше, побібно прослухати
докладів із українознавства сту-
дентам філософії. Позем викладів
на Народному Університеті висо-
кий, хоч подається їх у популяр-
ній формі, щоб дати змогу, кори-
статися з них усім тим, що не ма-
ють високої освіти, а хочуть до-
повнити своє знання.

Вписуватися на Народний Уні-
верситет можна в Управі Оселі,
Фюріхштр.53.

УТГГ - продовжує вписи на та-
кі студії:

1.Ветеринарно-зоотехнічний від-
діл Агрономічно-Лісового факуль-
тету в Мюнхені.

2.Агрономічний і лісовий від-
діли Агрономічно-Лісового факу-
льтету у Регенсбурзі, або в од-
ному з мастків /Баварія/.

3.Хеміко-Технологічний і Бу-
дівельний відділи Інженерного
факультету в Регенсбурзі.

4.Економічний факультет з від-
ділами: 1.Торговельно-Банковим,
2.Промисловим, 3.Місцевого само-
врядування, 4.Статистики й асеку-
рації та 5.Кооперативним - у Ре-
генсбурзі.

~~Український народний університет~~

ГУРТOK СТАРШИХ ПЛАСТУНОК

На терені Оселі започаткував свою діяльність гурток Старших Пластунів з ім'ям "Ті, що греблі рвуть".

Як відомо, на терені американської зони відбувся в початках жовтня пластовий з'їзд, на якому відновлено діяльність СУПЕ /Союз Українських Пластунів Емігрантів.

"Пласт" - як організація молоді в краю, розв'язана польською владою в 1930 р., вносила незвичайно позитивні вартості у виховання нашої молоді. Думаємо, що пластова праця в рамках СУПЕ найде багато прихильників серед студентства.

ЩО ЧИТАЄМО?

Із студентських видань треба почитати появу нового студентського журналу видання ТВІК /Тимчасовий Всестудентський Ініціативний Комітет/ - "Студентський Шлях". Зміст журналу:

Від Редакції.

К-ий: Характер студентської організації.

Г.Ріттер: Питання "Вишкіл чи освіта" з боку практичного життя.

Підсумки нарад представників студентських організацій і осередків з дня 4 вересня 1945.

Перший Конгрес Українського Студентського Об'єднання в Австрії. Українці в Швейцарії - Організації, що мають відношення до українських справ.

Студентські справи.

ЛІТЕРАТУРА Й МИСТЕЦТВО

Р.М.Рільке: Книга чернечого життя.

М.Калитовська: Україні.

Ю.Балко: Із збірки "Близьке й далеке".

В.Кримський: Провина. Техніка новелі.

П.Ротенгойзлер: Поль Валері. Мости до світової літератури. З нових видань:

Ю.Балко: "Близьке і далеке"; "Світання".

x-x-x

Дня 12 листопада появився у Регенсбургу заходом Торговельної спільни "Українське Мистецтво" - український тижневик "Слово".

Тижневик редагований надзвичайно цікаво, подає найновіші політичні відомості, статті на цікаві теми, події з життя наших середовищ, фейлетони, тощо.

Подаємо за "Словом" /ч.3-4/ уривки перекладу статті Ергарда Снов, як безпосереднього свідка, що побував на Україні, під заголовком: "Знищення й відбудова України".

...Ця вся титанічна боротьба була від початку до кінця українською війною. У той час, як лише невелика частина просторів Советського Союзу була фактично окупована. Україна - економічно найбільш поступова республіка Союзу від Карпат аж до Дінця і Дону потерпіла більше, ніж будь-яка інша країна. Її міста та рільництво, її промисел та культура цілковито зруйновані. Проте найбільші її втрати - в людях: 10 мільйонів осіб від моменту вибуху війни. В це число враховані тільки ті чоловіки й жінки, що не були покликані до армії.

...Теперішній стан має, очевидно, сумну картину. Найвідчутнішим є брак робочої сили. Серед мільйонів українців, вивезених до Німеччини, були найкращі робітні сили. Я відвідав одну фабрику, де перше працювало 6.000 робітників, тепер є zatrudнених там заледве 220 осіб. На іншій фабриці працює тепер лише 30 робітників, а перед війною її робітнича залага становила лише 700 чоловік. Ще гірше виглядає ця справа в дрібному промислі та ремеслі: тут здебільшого робітниками були жиди. В Україні жило перед війною біля півтора мільйона жидів, переважно ремісників та робітників: вони тепер майже зовсім зникли - вимордовані та вивезені.

У кожній ділянці вражає пекучий брак робітників-чоловіків. З 3.900 трактористів, що в цьому році перейшли вишкіл, було тільки 400 чоловік. В університетах те саме явище: декан одного українського університету розповідав мені, що з-поміж 2.300 студентів, які слухають лекції в імпровізованих аудиторних залах /будинки університету висадили німці в повітря безпосередньо перед війною/, чоловіків є всього 400.

ІЗ СТУДЕНТСЬКИХ ВИДАНЬ

З ініціативи мешканців Оселі Мюнхен, Фюріхштр. 53. появилася сатирично-гумористичний журнал "Хрін" у формі стін-газетки. Редаг. Колегія. Дуже влучна стаття "Фалюй браце" порушує проблему галицької мови, згл. жаргону, нажал, так сильно закоріненого серед студентської молоді. Було б добре, щоби така тема найшла опрацювання на студентському терені в поважній формі.

х-х-х

На терені Оселі започатковано дуже цікавий рід гутірок під назвою "Вечоринки". Перший тижневий цикль заініціював Др. Мірчук такими гутірками: "Пишемо повість", "До стовпів, що підпирають небо", "Про опришків, апашів, коліїв" і "Про юні дні". Прелегент передав у свобідній гутірковій формі дуже цікаві теми, схоплені з життя.

х-х-х

Дня 9. XII. з ініціативи Ліги Політ. В язнів виголосив старшина сербської армії реферат про визвольну боротьбу Югославії.

Було б побажано, щоби запрошувати на такі доповіді представників інших націй.

ІНФОРМАЦІЇ ПРО СТУДІЇ

МЮНХЕН

Вписи на німецький університет в Мюнхені вже закінчені. На 7.000 зголошених студентів, університет може прийняти 4000. З того 10% чужинців.

На університет внесло подання над 100 українських студентів. Академічний рік повинен розпочатися в січні 46 р.

ДРАНСФУРТ

Правоподібно відкриють на зимовий семестер медицину та дентистику.

ДАРМШТАДТ

Вже цілий тиждень тривають вписи на слідуючі факультети: технічний та математично-природничий.

МОЖЛИВІСТЬ СТУДІЙ У БЕЛЬГІЇ

Бельгія являється одинокою країною, де українські студенти можуть без труднощів учитися на високих школах. З тут чотири університети зі всіма потрібними факультетами. Можна тут починати й продовжувати студії.

"СТУДЕНТ" Ч. I.

З М І С Т:

	ст.
Від Редакції	I
Проблема самовиховання	2
Щербаківський Вадим: Вибір фаху і значіння філософічного факультету	3
Ст.: Піоля загальних зборів	4
Антонович М.: Старовинний Сигпет сучасними очима	5
На китайських високих школах	8
Мак.: Подрузі з краю	II
З репортажів	II
Про методику праці -	
1. Що це є методика	I3
2. Потреба методики праці в студентській організації	I4
3. Суспільно-виховне значіння методики	I4
4. Методика студентської організації на чужині	I5
З хроніки студентського життя -	
Загальні збори УСГ в Мюнхені	I5
З'їзд медиків	I6
Народний університет	I7
УТГІ	I7
Гурток Старших Пластунок	I8
Що читаємо?	I8
Із студентських видань	I9
Інформації про студії	I9

ВІД РЕДАКЦІЇ

Редакція журналу УСГ "Студент" звертається із закликом до всіх товаришок і товаришів студентів, скласти матеріали до святочного числа, яке появиться в половині січня 46 р.

Побажані є не тільки літературні твори, як: оповідання, новелі, нариси, поезія, але також статті на наукові та суспільні теми.

Матеріали просимо скласти в секретаріаті УСГ, Мюнхен, Фюріхштр. 53.